

Վահան Տերյան

Հիշում եմ ինչպես այն ուշ

Հիշում եմ ինչպես այն ուշ
Աշունն էր ոսկեորվում,
Մայրնուտն էր ժլատ վառվում,
Բըլուրը պատել էր մութ...

Մեր գյուղն է սարերը մերկ,
Մեր գետը բարակ միգում.
Չանգակը մեղմ ու բեկում.
Թախծում եմ արոտ ու հերկ...

Եվ մայրըս ահա հիվանդ,
Մրսում է, արև ուզում,
Նստած է հետըս դրսում
Անխոս ու մեղմ հնազանդ:

Եվ ծեր է մայրըս այնքան,
Փոքրիկ է բարի մի մայր...
Ցուլում է սարը սուրսայր,
Երգում է զանգը լալկան...